

Світ захоплень

Без єдиного вузлика

Не в кожного вдома є власна кімната-майстерня, де можна зайнятися улюбленою справою. У Людмили РАДЬКО є. А її захоплення – бісерне рукоділля. Так, осінніми довгими вечорами за приємною роботою приходять до неї сумні думки-спогяди.

Народилася в Казахстані, куди мама за покликком серця поїхала піднімати щільну. Там Віра Іванівна познайомилася з Тимофієм Ковалюком із Чернівецької області, гуртником і музикантом. Побралися, народився дядько донечки – Олена й Людмила. Люди ледве виростилися п'ять років, як трагічно загинув батько. Віру з двома напівсиротами поклали на Сарненщину її мама. Приїхали, не знаючи жодного слова українською мовою. Основною дитячою грою, згадує, було відгадування загадок (що таке око, парасолька тощо). Але проживши з бабусяю й дідусем чотири роки, двічата відкинули українську мову. Завдячує Людмила й першій учительці, яка просила учнів не насміятися з неї, коли неправильно писала слова. Натомість саме педагоги, зазначила, доставляли до її серця й надихали на вибір професії.

2 стор.

Без єдиного вузлика

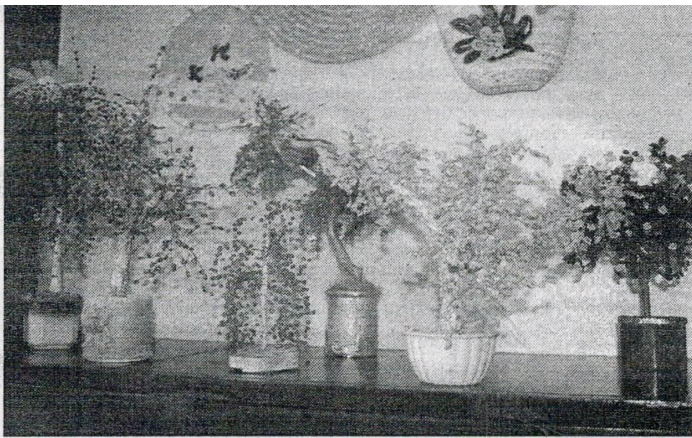
(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

У Рівненському державному гуманітарному університеті здобула фах учителя російської мови та зарубіжної літератури. Однак у середній школі № 1 (нині Сарненський НВК «Школа-колегіум» ім. Т.Г. Шевченка) працювала впродовж двох років старшою піонервожатою. У відділі освіти запропонували тимчасово перейти в Сарненський будинок дітей і молоді. Але, як кажуть, немає нічого більш постійного, як нетривале. Тож трудиться тут дотепер.

Людмила поринула в поезію, вела літературні гуртки в поза-шкільному закладі, який очолювала Злата Стоноженко. Як культурорганізатор, додала про дозвілля дітей. Це зараз будь-який сценарій проведення свят можна знайти в Інтернеті. Тоді ж виручали декілька дитячих газет, серед яких «Зірка» та «Юний лєнінець». Людмилі пощастило щороку влітку набувати досвіду в піонерських таборах Сарн, Рівного й навіть у відомій «Молодій гвардії».

Наступним кроком професійного зростання стало виготовлення штучних квітів, чому навчала своїх вихованців. Одного разу на заняття прийшов Антон Бікус і приніс браслети з бісеру. Людмилу Тимофіївну виробу дуже зацікавили. А хлопець ще й запропонував намалювати схеми й показав, як їх виготовляти. Тож можна сказати, розмірковує, що іскорку її хобі запалив саме Антон. А Наталія Параниця, яка тоді керувала відділом освіти, знайшла для неї посібник із бісероплетіння.

Її першими учнями стали випускники-дев'ятикласники Сарненської ЗОШ № 6 I-II ступенів. До речі, цей заклад освіти став основним у її житті. А через багато років на гурток до Людмили прийшла донька

однієї з перших учениць, якій мама сказала: «Мабуть, у нас на роду написано займатися бісероплетінням».

Серед виробів із бісеру побачила дерева, квіти, звірів, картини, вишиті ікони та перший весільний рушник, виготовлений руками майстрині. Його особливість у тому, що вигантуваний без єдиного вузлика. Секретом, як це вдалося зробити, Людмила не ділиться (має бути якесь таїнство). Приступала до роботи, каже, з гарним настроєм і молитвою.

Показала й здобутки – нагороди за призові місця в обласних конкурсах декоративно-вжиткового й образотворчого мистецтва «Український сувенір», «Новорічні композиції», «Знай і люби свій край», «Космічні фантазії», «Наш пошук і творчість – тобі, Україно!». У минулому році відзначили за колективну працю «Поліський самородок», присвячену нашому земляку, відомому українському письменнику, класику дитячої літератури, маестру гумору та талановитому педагогу Леоніду Кулішу-Зінківку.

Людмила Радько не любить копіювати чужі роботи. Так само їй не подобається, коли хтось відтворює її виробу. А основні поціновувачі її витворів – родина. Чоловік заздрить терпінню дружини. Для доньки Ірини, коли приїжджає в гості з Дніпра, мамина кімната-майстерня є місцем, де можна по справжньому розслабитися. Хо-

тілося б, каже Людмила Тимофіївна, аби донечка з онуком приїжджали частіше. Коли дізналася, що Максимко відвідуватиме групу «Червона калинка» в дошкільному навчальному закладі, до першого вересня виготовила йому з бісеру калину. Тож у дніпровському ДНЗ на видному місці стоїть робота керівника гуртків «Вишиті узори» та «Бісерне сяйво» Сарненського БДМ Людмили Радько.

Син Петро навчався дизайну і поліграфічній справі у Львові, достеменно знає комп'ютер і отримує задоволення від роботи в «Стиль Авто». Часто дає мамі поради, маючи нестандартне мислення та бачення.

Майстриня з понад 30-літнім досвідом тішить, що з часом змінилося ставлення батьків до поза-шкільних занять дітей. Мами привозять синів і доньок на заняття й контролюють їхнє навчання. Сучасні мами й тата зацікавлені в тому, щоб діти займалися корисними справами. І дякують за роботу Людмилі Тимофіївній, яка ще й керівник «Школи педагогічної майстерності». Бісероплетіння – це чудове хобі, яке, переконана співрозмовниця, можна розділити з друзями. Одягнути чи подарувати прикраси, виготовлені власноруч, зможете й ви, якщо завітаєте на її гурток бісерного рукоділля.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Едуарда КОЛЯДИЧА.